

Kas ir lielākais?

30 Un tie, no turienes izgājuši, pārstaigāja Galileju, un Viņš negribēja, ka to kāds zinātu,
31 jo Viņš Savus mācekļus mācīja un uz tiem sacīja:
"Cilvēka Dēlu nodos cilvēku rokās, un tie Viņu nokaus, un nokauts Viņš pēc trim dienām celsies
augšām."
32 Bet tie šo vārdu nesaprata un bijās Viņu jautāt.

33 Un Viņš nāca Kapernaumā, un, mājās būdams, Viņš tiem jautāja: "Par ko jūs runājāt ceļā?"
34 Bet tie cieta klusu; jo tie savā starpā bija sarunājušies ceļā, kurš esot lielākais.

35 Un Viņš apsēdies atsaucā tos divpadsmit un tiem saka:
"Ja kas grib būt pirmais, tas lai ir no visiem pēdējais un visu kalps."

36 Un Viņš ņēma kādu bērnu, to nostatīja viņu vidū un, to apkampis, uz tiem sacīja:
37 "Ja kas vienu no šiem bērniem uzņem Manā Vārdā, tas Mani uzņem;
bet, kas Mani uzņem, tas neuzņem Mani, bet To, kas Mani sūtījis."

Mīļā draudze!

Jēzus runāja ar Saviem mācekļiem par Savu nāvi un augšāmcelšanos. Trīs reizes evaņģēlists Marks stāsta par to, kā Jēzus brīdina Savus mācekļus. Ja šodien kāds sāk runāt par savu nāvi, tad cilvēki bieži mēģina mainīt tēmu. "Nu, ko tad tu. Nebūs jau tik traki. Viss būs labi." Mums ir grūti pieņemt to, ka kāds tuvs cilvēks varētu aiziet no mums.

Tāpat arī Jēzus mācekļi negrib to pieņemt, ka Jēzus vairs nebūs, ka Viņš mirs. Cilvēka Dēls, kas tiks nodots cilvēku rokās. Tas, kas tiešām bija cilvēks, cilvēcis, tiks nokauts, izmests no cilvēku kopības. Kāpēc tāds naidis? Jēzus parādīja iespējas, kādas cilvēkam ir dotas, un cik ļoti tas ir sasaistīts ar meliem un neīstas dzīves dzīvošanu. Nevienam nepatīk, ka viņam pasaka patiesību. Tu ieskaties spogulī un pats uz sevi nevari paskatīties. Labāk saplēst to spogulī. Arī Jēzus mācekļi nevar izturēt to, ko Jēzus tiem saka. Tiem ir bailes pat pajautāt, ko Viņš ar to domā, jo tie nav gatavi pieņemt to, ka Jēzus mirs.

Varētu domāt, ka šī izvairīšanās no nepatīkamas tēmas ir draudzības pazīme, ka mācekļi baidās pazaudēt cilvēku, kas tiem ir mīļš un tuvs. Bet patiesībā tā nav. Sirds dziļumos tie baidās no tā, ka varētu pazaudēt savas ilūzijas, savas sapņu pilis par to, kas būs varenākais, lielākais, tad, kad atnāks Dieva valstība. Tās ir bailes no vientulības, no tā, ka reiz pienāks tas brīdis, kad pašiem būs jātiek galā ar šo dzīvi, bez tuva cilvēka, kas tos vienmēr pasargā, kas visu izlemj viņu vietā, kura paspārnē tie var paslēpties.

Jēzus nerunā tikai par Savu nāvi, bet arī par to, ka Viņš trešajā dienā augšāmcelties. Tā ir Viņa pārlicība, Viņa ticība, ka Dievs Viņu neatstās, bet dāvinās jaunu dzīvību. No pilnīgas sakāves, no galīgās tumsas Dievs Viņu cels augšā, izvilks no bedres un dos jēgu visam, kas bija noticis.

Mācekļiem galva ir pilna ar pavisam citām lietām. Kad Jēzus tiem jautā, par ko tie runā, tie jūt, ka Jēzum tas varētu nepatikt, un tie neko neatbild. Viņi bija runājuši par to, kurš esot lielākais. Šeit mēs redzam, ka tas vēl neko nenozīmē, ka mēs fiziski atrodamies blakus otram cilvēkam. Mācekļi ir pārāk aizņemti ar sevi, ar savām ambīcijām, lai arī garīgi būtu kopā ar Jēzu. Cik bieži mums gadās, ka ar sev tuviem cilvēkiem mēs patiesībā neatrodam kopīgu valodu, mēs dzīvojam katrs savā pasaulē, taisām politiku, nevis

atveramies viens otram.

Jēzus nojauš mācekļu domas, sasauc tos kopā un skaidro: **"Ja kas grib būt pirmais, tas lai ir no visiem pēdējais un visu kalps."** Tas ir pilnīgi pretrunā ne tikai ar toreizējām, bet arī ar mūsu šodienas vērtībām. Šodien saka, ka ir jābūt veselīgai konkurencei, kas ir labākais. Politika ir cīņa par varu. Tev jātiek uz augšu par karjeras kāpnēm. Ja tu netiec līdzī, pats vainīgs. Vari tikai nošauties, tikai nedomā, ka tu dzīvoši no pabalstiem. Jēzus to apgriež pavisam otrādi. Centies būt pats pēdējais, nevis pirmais, esi visu kalps, nevis kungs. Kā to saprast? Nu, piemēram, neviens darbs nav tāds, kas ir zem mana goda. Ja Jēzus pazemojās un mazgāja Savu mācekļu kājas, varbūt, ka arī mēs varam viens otram kalpot, mazgājot traukus, salasot atkritumus, tīrot tualeti. Tas it kā nav mācītāja vai draudzes priekšnieka uzdevums, bet laiku pa laikam der aizdomāties, kā Jēzus dzīvoja. Māte Terēze centās to īstenot, kad viņa gāja pie mirstošiem ubagiem Kalkutas pilsētā Indijā, lai tiem palīdzētu vismaz viņu dzīves pēdējās stundās. Jēzus acīs tas nekas neskaitās, ja kādam ir amats vai biezs naudas maks. Viņa priekšā mums būs jāatskaitās par savu kalpošanu, par to, cik daudz esam praktiski apliecinājuši savu mīlestību pret saviem līdzcilvēkiem, it īpaši tiem, kas ir pašā apakšā.

Jēzus to parāda ar konkrētu piemēru, nostādot mācekļu vidū kādu bērnu. Viņš to samīļo un saka: **"Ja kas vienu no šiem bērniem uzņem Manā Vārdā, tas Mani uzņem; bet, kas Mani uzņem, tas neuzņem Mani, bet To, kas Mani sūtījis."** Jēzus pievērš mācekļu uzmanību tam, kam mēs kalpojam. Ja mūsu mērķis ir nauda, tad biedrosimies ar tiem, kuriem ir nauda. Ja slava, tad ar tiem, kas ir slaveni. Ja tas nav iespējams reāli, tad daudzi to aizvieto ar stāstiem par slavenībām, ko lasa žurnālos vai skatās televizorā.

Ja gribam būt kopā ar Jēzu, tad meklēsim bērnu draudzību, visu to cilvēku tuvību, kas nav sabiedrības krējums, kas nekas neskaitās citu acīs. Runa ir par viesmīlību, par uzņemšanu. Tā kā pats Jēzus meklēja cilvēku draudzību un bija atkarīgs no citu viesmīlības, pretī nākšanas, tā arī Jēzus mācekļi paši piedzīvoja to, ko nozīme, ja tevi atraida, un nakts jāpārdzīvo ārpusē izsalkušiem aukstumā. Uzņemties brīvprātīgi tādu stāvokli, kas tevi nostāda nepatīkamā situācijā, lai varētu apliecināt evaņģēliju, tas ir tas, uz ko Jēzus aicina un ko Viņš pats dzīvoja.

Jēzus aizstāv bērnus, visus, kas ir neaizsargāti. Ja gribam draudzēties ar Jēzu, tad mums ir jādraudzējas ar bērniem. Tāpēc ir tik svarīgi, ka mūsu draudzē ir Svētdienas skola, kur bērni var nākt un piedzīvot kopību Jēzus vārdā. Cik bieži mēs skatāmies uz bērniem kā tādiem, kas traucē, nevis, ka mēs viņus gaidām un pieņemam. Arī dievkalpojumā.

Mēs nevaram mīlēt Jēzu, ja uzskatām sevi par pārāk svarīgiem, lai kalpotu tiem, kur man pašam nekāda labuma nav. Franču mūks Šarls de Fuko kādreiz rakstīja: "Par citu cilvēku dvēseli un miesu mums jālūdz ne pēc mūsu mīlestības mēra uz viņiem, bet gan pēc mūsu mīlestības mēra uz Jēzu." Ja otrs cilvēks man nepatīk, ja man ar viņu nav nekā kopīga, un man pašam, viņam palīdzot, nebūs nekāda labuma, - kāpēc lai es viņam līdzētu? Atbilde ir pavisam vienkārša. Dari to Jēzus dēļ, Viņa vārdā, klausī Viņam.

Reiz viens ebreju teoloģijas students jautāja savam skolotājam. "Rabi, kāpēc ļaudis šodien vairs neredz Dievu tā kā tas bija vecos laikos?" Gudrais, vecais vīrs uzlika savas rokas uz studenta pleciem un teica: "Atbilde, mans dēls, ir, ka neviens vairs nevēlas noliekties tik zemu." Tikai kalpojot, Dievs man atklāj Savu tuvumu. Ja esmu liels un varens, tad jau man pietiek pašam ar sevi, priekš kam tur vēl ir vajadzīgs tāds Dievs? Sekošana

Jēzum ir ceļš uz leju, pie tiem, kas ir aizmirsti, ievainoti, maziņi. Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva /22. 09. 2012./